Noktikadija

KERI LAKE

Noktikadija

Iš anglų kalbos vertė
Viktorija Trakšelytė

Sofoklis

Vilnius, 2026

Versta iš:
Keri Lake,
Nocticadia,
2023

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.
Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-444-643-6

Copyright © 2023 Keri Lake
© Viktorija Trakšelytė, vertimas į lietuvių kalbą, 2026
© Sarah Hansen / Okay Creations, dizainas, 2026
© Leidykla „Sofoklis“, 2026

Grojaraštis

- *You're All I Want* – „Cigarettes After Sex“
- *Liar* – „Paramore“
- *Memento Mori* – Nathaniel Drew X Tom Fox
- *Goodnight Baby* – Tarune
- *Achilles Come Down* – „Gang of Youths“
- *Please* – Omido, Ex Habit
- *You, The Ocean and Me* – Thalles
- *Without You* – Lana Del Rey
- *Glass In The Park* – Alex Turner
- *Sleepwalk* – Mothica
- *bad idea!* – girl in red
- *Feel Real* – Deptford Goth
- *The Secret History* – Londono kamerinis orkestras
- *Two Evils* – „Bastille“
- *Bloodstream* – „Stateless“
- *The French Library* – Franz Gordon
- *She's Thunderstorms* – „Arctic Monkeys“
- *Crave You* – Robinson
- *Crush* – Sebastian Paul
- *Misery* – „Michigander“
- *October* – „Broken Bells“
- *Sextape* – „Deftones“
- *I Would* – „Coin“
- *Romantic Homicide* – d4vd

- *nostalgia* – Teodor Wolgers
- *we fell in love in october* – girl in red
- *Melancholia* – Daniel Paterok, Roman Richter
- *Cinnamon Girl* – Lana Del Rey
- *Make Me Feel* – Elvis Drew
- *Old Letter* – Imaginary Poet
- *Run* – „Coin“
- *Without You* – Omido, Bibi Silvja
- *Reflections* – Toshifumi Hinata
- *Shakespeare* – Fink
- *Tell Me The Truth* – „Two Feet“
- *R U Mine* – „Arctic Monkeys“
- *Fuck Em Only We Know* – Banks
- *Knee Socks* – „Arctic Monkeys“
- *Not Just A Girl* – „She Wants Revenge“

Autorės pastabos ir perspėjimai

Sveiki, brangūs „Noktikadijos“ skaitytojai,

labai ačiū, kad nusprendėte perskaityti mano knygą. Tikiuosi, profesoriaus Bramvelo ir Lilijos istorija jums patiks. Jus, besiruošiančius nerti į jų pasaulį, norėčiau tik perspėti, kad daugelis knygoje aprašytų dalykų yra išgalvoti, įskaitant organizmą, profesoriaus Bramvelo sveikatos būklę ir drugių rūšį. Idant nebūtų nusižengta patologijos nuoseklumui, aprašytos sveikatos būklės ir simptomai taip pat yra išgalvoti. Įtraukiau žodynėlį, kad prireikus galėtumėte žvilgtelėti.

Be to, siekdama pritaikyti istoriją prie savo sumanymo, leidau sau šiek tiek laisvės aprašinėdama profesoriaus Bramvelo praeitį, profesiją ir laboratoriją. Puikiai suprantu, kad jo laboratorija niekada nebūtų akredituota pagal pripažintus standartus.

Tai tamsiosios akademijos žanro gotikinis romanas. Todėl galite tikėtis subtilaus antgamtiško atspalvio, tamsios mistiškos atmosferos, lėtai besivystančios meilės istorijos, niūraus ir abejotinos moralės pagrindinio veikėjo bei šiek tiek paslapties. Kaip ir daugumos mano gotikinių romanų, taip ir šio kūrinio tęsinio nebus, o kad jau neplanuoju daugiau rašyti apie šią veikėjų porą, nusprendžiau jus truputį ilgiau palaikyti jų pasaulio nelaisvėje.

Perspėju, kad…

…šioje knygoje yra nemažai situacijų, galinčių sukelti neigiamas emocijas. Išsamų įspėjimų sąrašą (ir siužeto detales) rasite mano svetainėje

https://kerilake.com/nocticadia–full–trigger–list.

Žodynėlis

* **Kastejonas** – elementas, kurio randama Drakadijos salos juodųjų uolų urvuose.
* **Džestvudo augalas** – vietinis Drakadijos augalas, nuodingas, jei vartojamas didelėmis dozėmis.
* **Noktikadija** – pavadinimas, įvardijantis būtent Vidurnakčio laboratoriją, kur tiriama noktisoma.
* **Noktisoma** – ilgi, juodi kirminai, parazituojantys vabzdžiuose, tačiau galintys užkrėsti ir kitas rūšis. Jų natūralus šeimininkas yra naktinis drugys sominiksas.
* **Sominiksas** – naktinis drugys, aptinkamas tik Drakadijos saloje; įprastinis noktisomos šeimininkas.
* **Stirliko rūgštis** – Daktaro Natanielio Stirlingo atrastas antiseptikas, pagamintas iš Džestvudo augalo, naudotas atliekant žiaurius eksperimentus su pacientais.
* ***Tapetum lucidem*** – šviesai jautri bestuburių biologinė atspindžio sistema (paprastai ji nebūdinga žmogaus akiai, tačiau knygoje aprašoma kaip noktisomos užkrato simptomas).
* **Voniksis** – venų patamsėjimas, pasireiškiantis juodomis linijomis, būdingas drugiams ir žmonėms, užsikrėtusiems noktisoma.
* **Zigliomiozitas (Voneriko liga)** – retas įgimtas neuromiologinis sutrikimas, pavadintas garsaus dailininko, kuriam pirmajam buvo diagnozuotas, vardu.

* Išgalvotas knygos elementas.

Vertimai

Voulez-vous boire un verre, mademoiselle?
Ar norėtumėte taurės gėrimo, panele?

Si vous comprenez, retrouvez-moi dans le placard dans dix minutes.
Jei suprantate, susitikime po dešimties minučių spintoje.

Je comprends. Et je décline votre offre.
Aš suprantu. Ir atsisakau jūsų pasiūlymo.



Prologas

Drakadijos sala
1753 m. spalio 12 d.

Per savo gyvenimą lordas Aderlis matė daugybę mirčių. Jis, Karališkojo laivyno komodoras, ne kartą juto slogų, dusinantį mirties kvapą. Šaltas jos dvelksmas slysdavo kūnu, žadindamas keistą troškimą, nuo kurio daugumą kitų būtų sukaustęs siaubas.

Lordas Aderlis nebijojo mirties. Kai kurie net drįso jį kaltinti, esą pats jos ieškąs.

Tačiau žvelgdamas į audringą žiemos jūrą ir grėsmingus juodus dūmus, kylančius iš tiršto rūko, net jis pajuto, kaip nugara nuvilnija šiurpas. Jau norėjo įsakyti vyrams apsisukti ir grįžti atgal, tik tuosyk tolumoje pro miglą ėmė ryškėti salos siluetas – išlenkta uolų virtinė, stūksanti horizonte tarsi miegantis drakonas.

Nedidelė Drakadijos sala, esanti pusiaukelėje tarp Masačusetso krantų ir prancūzų Akadijos, ilgus metus buvo ginčų objektas – žemės lopinėlis, kuris britams priklausė tik formaliai. Kai akadai ją paslaptingai paliko, sala pagaliau atiteko Masačusetso provincijai. Lordas Aderlis pats stojo vadovauti, pasirengęs kovai, jei prancūzai bandytų sugrįžti ir atgauti šiaurinę Emberviko kaimo dalį.

Tačiau jie taip ir nepasirodė.

O britų naujakurius netrukus užgriuvo nelaimės ir jie taip pat pasitraukė, vėl palikdami Drakadiją tuščią.

Žinoma, netruko pasklisti gandai. Buvo kas kaltino vietinę kuunotkių gentį, kuri atsiskyrusi gyveno pietiniuose kalnuose, esą jie pažadinę savo pagoniškus dievus. Kad ir kokia būtų buvusi tikroji priežastis, kalbos apie piktąsias dvasias ir paslaptingas ligas atbaidė daugumą nuo viliojančios minties įsikurti Drakadijoje. Taigi saloje gyveno tik ištremtieji – eretikai, patys šiurkščiausi šventųjų doktrinų pažeidėjai.

Kai iš rūko išniro krantas ir vanduo ėmė seklėti, lordas Aderlis įsistebeilijo į priekį. Virš nuniokotos žemės plasnojo juodi varnai, nuo seno laikomi nelaimių pranašais. Jie lydėdavo žmones į karą, tartum iš anksto žinodami, kur bus pralietas kraujas. Ratus sukantys paukščiai tegalėjo reikšti prakeiksmą.

Mirtį.

– Viešpatie, – tarė šalia komodoro sėdintis leitenantas Kristas. – Ar tai laukinių darbas, milorde?

– Ne. – Komodoro balsas skambėjo tvirtai, bet tiesa buvo ta, kad jis nežinojo. Turėjo patirties grumdamasis su įvairiausiais laukiniais: nors šie kovojo su neįtikėtinu uolumu, vargu ar buvo iš prigimties blogi.

– Sklando gandai, kad vietoj dantų jie turi aštrius juodus akmenis, o jų akys tamsoje šviečia it vilkų, – toliau kalbėjo Kristas.

– Gal tikite ir pasakojimais apie jūrų pabaisas ar sirenas?

– Žinoma, kad ne, milorde. Bet vyrai, kurie apie tai kalba, yra sveiko proto. Tikri krikščionys.

Komodoras neabejojo jų sąžiningumu, bet atskleisti tikrąją kelionės priežastį reiškė sukelti paniką.

Galbūt net maištą.

Leitenantas Kristas nežinojo, kad į salą jie vyksta Bažnyčios prašymu – po to, kai keli dvasininkai, išlydėję ten tris raganavimu kaltinamas moteris, nebegrįžo. Moterys buvo tos pačios, kurias, prižiūrimas daktaro Džeko Stirlingo, paskelbė kaltomis Masačusetso teismas. Kai kas įtarė, kad gerasis daktaras išprotėjo, apsėstas tų pačių demonų, kuriuos prieš kelis mėnesius buvo įpareigotas iš tų moterų išvaryti. Komodoras buvo girdėjęs siaubingų istorijų apie pacientus juodomis venomis, pakabintus už kojų ir

paliktus nukraujuoti; apie tokius, kuriems buvo užsiūtos burnos ir akys, pašalinti liežuviai. Jo ir jo vyrų misija buvo ištirti šiuos pasakojimus, ir grėsmingi perspėjimo ženklai sukėlė komodorui dar didesnį nerimą – jis bijojo to, ką ten gali rasti.

Artėjantį prie salos laivą blaškė negailestingos bangos. Iš miglos išniro apanglėjusių medžių griaučiai, ir lordas Aderlis giliai įkvėpė oro, kuriame tvyrojo riebus sudegusios mėsos dvokas. Pažįstamas mirties kvapas.

Šeši jo vyrai iššoko į seklumą, tempdami mažą valtį; jiems pasiekus krantą lordas žengė ant Dievo pamirštos žemės, į kurią buvo prisiekęs niekada negrįžti. Apmetęs žvilgsniu taip neįtikėtinai suniokotą salą, jis mąstė: kas, dėl Dievo, galėjo padaryti tokį žygdarbį.

Visa sala pavirto į pelenus.

Tarp jūrininkų ir sudegusio miško užslinko tirštas rūkas, ir lordas susiraukė.

Leitenantas Kristas priėjo prie jo.

– Atleiskite, milorde, kad taip sakau, bet nenoriu žengti toliau nuo kranto.

– Laikykite liežuvį už dantų, – tyliai tarė lordas Aderlis. – Neprovokuokite maišto.

– Lorde! – sušuko vienas jo vyrų. Atsisukęs komodoras pamatė, kaip jis rodo į medžius.

Lordas Aderlis sekė vyro pirštą, vedantį link šešėlio rūke. Prie jų artinosi siluetas. Aplink suskambo šaižus ruošiamų ginklų žvangėjimas, tačiau iš baltos miglos išniro maždaug dvylikos metų berniukas. Lordas Aderlis žengė į priekį.

– Nuleiskite ginklus.

Apsirengęs jauno akolito mantija, berniukas klupdamas artinosi. Jo oda buvo visa suodina, o mantija – neabejotinai sutepta krauju. Dar nepasiekęs komodoro ir jo vyrų, akolitas griuvo ant smėlio.

Lordas Aderlis, priėjęs prie berniuko, priklaupė ant vieno kelio. Kristas atsiklaupė jam prie kojų; mažos kraujuojančios žaizdos buvo padarytos kažkuo aštriu.

– Būkite atsargus, milorde. Mes nežinome, *ką* jam darė.

Pjūviai, mėlynės ir blizgančios mėsos lopai – vietos, nuo kurių buvo nulupta oda, bylojo apie nežmoniškus kankinimus.

Jaunojo akolito vaizdas komodorui priminė sūnų. Matydamas berniuko skausmą, jis kovojo su ašaromis.

– Kas nutiko?

– Tamsa… – dusdamas šnibždėjo berniukas. – Dangus… pajuodo. Visi sudegė.

Lordas Aderlis nubraukė lipnių, kruvinų plaukų sruogą berniukui nuo veido.

– Kas tai padarė?

Apsunkusiame iš nuovargio berniuko žvilgsnyje žybtelėjo baimė.

– Jie valdė liepsnas… ir liepsnos vykdė jų įsakymus.

– Kas valdė liepsnas? Raganos?

Lėtai mirktelėjęs berniukas iškvėpė. Jo krūtinėje kažkas barškėjo kaip monetos metaliniame dubenėlyje.

– Ne… ne raganos. Kirminai. Juodi kirminai, kurie veržėsi iš beprotybės burnų.

Vyrai nutilo. Komodorui ant sprando pasišiaušė plaukai.

Kristas priėjo arčiau ir sušnibždėjo:

– Berniukas blogai atrodo, milorde. Jis kalba apie blogį.

Nepaisydamas leitenanto, komodoras uždėjo ranką berniukui ant kaulėto peties.

– Tu vienintelis likai gyvas?

– Visi sudegė.

Pakėlęs akis į Kristą, komodoras, nepaisydamas vidinio nerimo, ramiu balsu tarė:

– Pasiimsime berniuką ir grįšime į laivą. Dabar.

– Jūs negalite išvykti… – Kartu su drėgnu, šaižiu kosuliu iš akolito burnos ištekėjo srovelė kraujo. – Jie to neleis.

Komodoras susiraukęs pažvelgė į berniuką ir atsistojo. Jis įsakė dviem savo vyrams nunešti jį į laivą.

– Milorde! – paklaikęs sušuko vairininkas; atsisukęs komodoras pamatė, kaip jis klupdamas bėga atgal jų link. – Laivas! Laivas dingo! Jis dingo!

Šūkčiojant sumišusiems vyrams, kurie vienas po kito įsisąmonino keistą dingimą, komodoro ausis pasiekė silpnas, beveik vaiduokliškas berniuko balsas.

– Nebijokite, milorde. Jūsų laivo ten ir nebuvo.

– Ką turi omenyje, berniuk?

– Jūs ir jūsų vyrai… atvykote su kunigais… prieš keletą dienų.

Kas keli žodžiai berniukas nutildavo sunkiai švokšdamas – jis vos kvėpavo.

– Tu kliedi. Mane čia pakvietė pati Bažnyčia.

Užmerkęs akis, berniukas silpnai nusišypsojo išdžiūvusiomis, sutrūkinėjusiomis lūpomis.

– Dabar jūs sapnuojate. Bet netrukus pabusite nuo traškančios ugnies garso ir pamatysite, kad jūs ir jūsų vyrai esate pririšti prie kuolų. Būsite sudeginti. O jūsų skausmas ir kančia aidės amžinybėje. – Berniukas užsimerkė, išleido paskutinį atodūsį ir jo kūnas bejėgiškai suglebo karininko glėbyje.

Šaltas siaubas persmelkė visą lordo Aderlio esybę, svylančių riebalų ir odos kvapas gniaužė gerklę. Jis užmerkė akis, ieškodamas paguodos aklinoje tamsoje, o pasigirdus pirmiesiems agonijos riksmams nedrįso jų atmerkti.